

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 247/2024-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duřu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditřa a Miroslava Duriřa v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátom JUDr. Andrejom Garom, Štefánikova 14, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 9P/230/2022 a uzneseníu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7NcC/11/2022 z 30. novembra 2022 a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. mája 2023 domáhajú vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Martin a základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 4, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 7NcC/11/2022 z 30. novembra 2022. Sťažovatelia navrhujú vysloviť porušenie nimi označených práv, zrušiť uznesenie krajského súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplývajú tieto skutkové okolnosti:
3. V konaní vedenom na Okresnom súde Galanta sa sťažovateľ v 1. rade domáhal zmeny úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k sťažovateľovi v 2. rade a nariadenia neodkladného opatrenia. Okresný súd Galanta uznesením sp. zn. 19P/118/2022 z 5. augusta 2022 návrh sťažovateľa v 1. rade zamietol. Následne uznesením sp. zn. 19P/118/2022 z 13. septembra 2022

preniesol miestnu príslušnosť na Okresný súd Martin. Konanie o návrhu sťažovateľa v 1. rade na zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností bolo na Okresnom súde Martin vedené pod sp. zn. 9P/230/2022.

4. Matka sa návrhom podaným na Okresnom súde Galanta 23. augusta 2022 domáhala nahradenia súhlasu sťažovateľa v 1. rade so zápisom sťažovateľa v 2. rade do Základnej školy [REDAKOVANÉ]. Okresný súd Galanta uznesením sp. zn. 21P/155/2022 z 11. októbra 2022 preniesol svoju miestnu príslušnosť na Okresný súd Martin. Konanie o návrhu matky sťažovateľa v 2. rade na nahradenie súhlasu otca bolo na Okresnom súde Martin vedené pod sp. zn. 9P/248/2022.

5. Okresný súd Galanta prenesenie miestnej príslušnosti odôvodnil tým, že sťažovateľ v 2. rade sa zdržiava na adrese [REDAKOVANÉ] spolu so svojou matkou, pričom od júla 2022 má na uvedenej adrese nahlásený trvalý pobyt, a preto je v záujme sťažovateľa v 2. rade, aby vo veci konal súd, v ktorého obvode má maloletý spolu s matkou tendenciu dlhodobo sa zdržiavať.

6. Okresný súd Martin uznesením sp. zn. 9P/230/2022 z 21. decembra 2022 rozhodol o spojení konania o návrhu sťažovateľa v 1. rade na zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností vedenom pod sp. zn. 9P/230/2022 a konania o návrhu matky sťažovateľa v 2. rade na nahradenie súhlasu sťažovateľa v 1. rade vedenom pod sp. zn. 9P/248/2022. Označeným rozhodnutím boli tieto konania spojené na spoločné konanie a sú vedené na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 9P/230/2022.

7. Následne Okresný súd Martin vyjadril nesúhlas s prenesením miestnej príslušnosti z Okresného súdu Galanta, keďže k zmene bydliska matky a sťažovateľa v 2. rade nedošlo na základe dohody rodičov ani iným zákonným spôsobom. Podľa Okresného súdu Martin skutočnosť, že Okresný súd Galanta vo svojich rozhodnutiach uvádzal ako pobyt matky [REDAKOVANÉ], a teda sťažovateľ v 1. rade o tom vedel, nezakladá zmenu bydliska zákonným spôsobom a už vôbec nie dohodou rodičov, keďže zmena trvalého pobytu – bydliska nebola predmetom týchto konaní.

8. S ohľadom na nesúhlas Okresného súdu Martin s prenesením miestnej príslušnosti krajský súd podľa § 112 Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) napadnutým uznesením rozhodol tak, že nesúhlas Okresného súdu Martin je nedôvodný. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na to, že podľa Civilného mimosporového poriadku je pre určenie miestnej príslušnosti súdu relevantné bydlisko dieťaťa určené: a) dohodou rodičov, b) rozhodnutím súdu (vo všetkých prípadoch, kde súd zveril dieťa do náhradnej starostlivosti, predosvojiteľskej starostlivosti, do ochrannej výchovy, nariadil výchovné opatrenie alebo nariadil odovzdať dieťa neodkladným opatrením konkrétnej právnickej osobe alebo fyzickej osobe), c) jedným rodičom v prípade, ak mu bolo dieťa právoplatne zverené do osobnej starostlivosti.

9. Keďže krajský súd zistil, že sťažovateľ v 2. rade bol právoplatným rozhodnutím súdu zverený do osobnej starostlivosti matky, zdržiava sa v obci [REDAKOVANÉ], okrese [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], kde má hlásený trvalý pobyt, navštevuje Základnú školu [REDAKOVANÉ] v okrese [REDAKOVANÉ], t.j. v obvode Okresného súdu Martin, dospel k záveru, že v danom prípade ide o takú zmenu okolností, ktorá zakladá dôvod prenesenia miestnej príslušnosti na Okresný súd Martin, pričom je zároveň v najlepšom záujme sťažovateľa v 2. rade, aby v danej veci konal a rozhodol Okresný súd Martin, ktorý najlepšie pozná okolnosti konania.

II. Argumentácia sťažovateľov

10. Podstatou argumentácie sťažovateľov vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a čl. 41 ods. 4 ústavy a práva podľa čl. 8 dohovoru uznesením krajského súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu je tvrdenie, podľa ktorého sa krajský súd nedostatočným spôsobom zaoberal dôvodmi, pre ktoré je aktuálnym miestom trvalého bydliska sťažovateľa v 2. rade obec [REDAKOVANÉ], čím *de facto* aproboval protiprávne konanie matky spočívajúce v neoprávnenom premiestnení sťažovateľa v 2. rade, a tým prispel k porušeniu ich práv spočívajúcich v porušení práv sťažovateľa v 2. rade na starostlivosť obidvoch rodičov a porušení práv sťažovateľa v 1. rade na starostlivosť o maloleté dieťa a výkon jeho rodičovských práv a povinností. Sťažovatelia ďalej tvrdia, že matka bez súhlasu sťažovateľa v 1. rade premiestnila sťažovateľa v 2. rade približne 200 km od miesta jeho bydliska, pričom predovšetkým krajský súd toto jej konanie nepovažuje za porušenie ich práv.

11. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom všeobecných súdov sťažovatelia uvádzajú, že v dôsledku protiprávneho konania matky došlo k preneseniu miestnej príslušnosti z Okresného súdu Galanta na Okresný súd Martin bez toho, aby boli splnené Civilným mimosporovým poriadkom ustanovené podmienky. Prenesenie miestnej príslušnosti na základe nezákonného konania považujú sťažovatelia za zásadný zásah do ich ústavných práv, a to predovšetkým do práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

12. Pokiaľ ide o namietaný postup Okresného súdu Martin, sťažovatelia uvádzajú, že napadnuté uznesenie krajského súdu bolo do elektronického súdneho spisu pridané až 15. februára 2023, t. j. po pojednávaní, ktoré sa konalo 9. februára 2023. Ani vloženie napadnutého uznesenia do elektronického súdneho spisu nenahradiť jeho riadne doručenie sťažovateľovi v 1. rade, a teda nevyvolávalo žiadne právne účinky. S ohľadom na uvedené ďalej tvrdia, že Okresný súd Martin nemal právomoc v predmetnej právnej veci konať, pretože uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi v 1. rade doručené až 21. apríla 2023. Keďže Okresný súd Martin vo veci 9. februára 2023 vykonal pojednávanie, sťažovateľ v 1. rade zastáva názor, že v danej veci konal nezákonný sudca a tiež nemal možnosť uplatniť svoje procesné práva ako účastník konania, čím došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

13. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 47 ods. 3 ústavy postupom Okresného súdu Martin a krajského súdu sťažovatelia uvádzajú, že rodičovské práva a povinnosti prináležia obom rodičom, bezvýhradne a bezpodmienečne. Legálne môže dôjsť k narušeniu princípu rovnosti medzi rodičmi len v dôsledku postupu, ktorý upravuje § 38 Zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“), a teda ak na základe súdneho rozhodnutia dôjde k pozastaveniu výkonu rodičovských práv a povinností, k obmedzeniu výkonu rodičovských práv alebo pozbaveniu rodičovských práv, čo celkom zrejme nie je prípad sťažovateľa v 1. rade. Všeobecné súdy však napriek už uvedenému *de facto* obmedzili rodičovské práva sťažovateľa v 1. rade, a to bez akéhokoľvek zákonného dôvodu. Zároveň bola v konaní pred súdmi porušená zásada rovnosti, keď tieto nedoručovali sťažovateľovi v 1. rade všetky listiny, a preto nemal možnosť sa s týmito riadne a včas oboznámiť.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základných práv sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Martin, ako aj porušenie ich základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 4, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru postupom a uznesením krajského súdu.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Martin:

15. Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa právomoci ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

16. Sťažovatelia namietajú porušenie označených práv postupom Okresného súdu Martin a od ústavného súdu požadujú skonštatovanie neústavnosti jeho postupu. V danej súvislosti je však relevantné, že sťažovateľmi označené námietky (zaujatosť konajúceho sudcu, namietaný nesprávny procesný postup Okresného súdu Martin v ich záležitosti pri doručovaní listín tvoriacich obsah súdneho spisu a postup konajúceho sudcu vo fáze nariaďovania pojednávania a v priebehu pojednávania) sú, resp. môžu byť predmetom prieskumu realizovaného v rámci všeobecného súdnictva (námietka zaujatosti, prípadne odvolanie proti meritórnemu rozhodnutiu Okresného súdu Martin).

17. Skutočnosť, že sťažovatelia mali/majú k dispozícii na ochranu označených práv proti postupu Okresného súdu Martin efektívne procesné prostriedky, zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti v tejto časti pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľov podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 4, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru postupom a uznesením krajského súdu:

18. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľov o porušení nimi označených základných práv napadnutým uznesením, ktorým krajský súd rozhodol, že nesúhlas Okresného súdu Martin s prenesením miestnej príslušnosti od Okresného súdu Galanta je nedôvodný. Sťažovatelia napadnutému uzneseniu vyčítajú arbitrárnosť, pretože rozhodnutie o miestnej príslušnosti Okresného súdu Martin je založené na zmene bydliska sťažovateľa v 2. rade, s ktorým sťažovateľ v 1. rade nesúhlasil. Sťažovatelia konkrétne namietajú, že krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil

tým, že podľa Civilného mimosporového poriadku je rozhodujúce bydlisko dieťaťa určené jedným z rodičov v prípade, ak mu bolo dieťa právoplatne zverené do osobnej starostlivosti, pričom podľa ich názoru takýto právny záver nemá oporu v príslušných ustanoveniach Civilného mimosporového poriadku alebo zákona o rodine a je výlučne názorom autorky publikácie „*Civilný mimosporový poriadok. Komentár 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2017*“.

19. Vzhľadom na povahu napadnutého rozhodnutia, ktoré je rozhodnutím procesným, a podstatu argumentácie sťažovateľov tkvejúcu v spochybňovaní záveru krajského súdu, čo sa týka posudzovania kritérií rozhodujúcich pre prenesenie miestnej príslušnosti podľa § 112 ods. 2 CMP, je potrebné najskôr pripomenúť, že ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, a to ani vo vzťahu k rozhodnutiam vo veci samej a o to menej v rozhodnutiach procesným. Treba pritom zdôrazniť, že ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti nie je súdom prieskumným ani súdom nadriadeným a ani ochrancom zákonosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

20. Ústavný súd opakovane judikuje, že považuje rozhodovanie všeobecného súdu o procesných otázkach za integrálnu súčasť civilného súdneho procesu a je zásadne výsadou všeobecného súdu. Problematika procesných rozhodnutí by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (porovnaj m. m. napr. I. ÚS 40/2012, II. ÚS 364/2014, II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, IV. ÚS 248/08, II. ÚS 495/2018).

21. Vychádzajúc z načrtnutých mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd sa oboznámil s odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu, aby posúdil opodstatnenosť podanej ústavnej sťažnosti.

22. Podľa § 112 ods. 1 CMP je na konanie vo veciach starostlivosti súdu o maloletých miestne príslušný súd, v ktorého obvode má maloletý v čase začatia konania bydlisko určené dohodou rodičov alebo iným zákonným spôsobom. Podľa § 112 ods. 2 CMP ak sa zákonným spôsobom zmenia okolnosti, podľa ktorých sa posudzuje miestna príslušnosť, môže súd preniesť svoju príslušnosť na iný súd, ak to vyžaduje záujem maloletého. Ak tento súd nesúhlasí s prenesením príslušnosti, rozhodne jeho nadriadený súd.

23. V prejednávanom prípade išlo o spor medzi súdmi o miestnu príslušnosť, o ktorom rozhodoval nadriadený súd. Pri svojom rozhodovaní vychádzal z už uvedenej zásady *perpetuatio fori*,

pričom následne s poukazom na § 112 ods. 2 CMP, ktorý upravuje výnimku z tohto procesného pravidla, identifikoval dôvody na zmenu určenej príslušnosti súdu. Jedným z týchto dôvodov bola zmena bydliska maloletého. Spornou bola preto otázka, či k zmene bydliska pre účely posúdenia miestnej príslušnosti všeobecného súdu mohlo dôjsť aj bez súhlasu sťažovateľa v 1. rade za predpokladu, ak maloletý bol zverený do osobnej starostlivosti druhého z rodičov.

24. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že sťažovateľmi namietaný právny názor krajského súdu svoju oporu nachádza v myšlienkovej konštrukcii, podľa ktorej dohoda rodičov o bydlisku maloletého dieťaťa musí mať trvalý charakter a tento je určujúci iba vtedy, ak nedošlo k rozhodnutiu súdu o úprave práv a povinností k maloletému dieťaťu. Za predpokladu, ak je maloletý zverený do osobnej starostlivosti rodičov, tento trvalý charakter dohody o určení bydliska maloletého je prelomený a o bydlisku maloletého rozhoduje/môže rozhodovať ten z rodičov, ktorému bolo dieťa zverené do osobnej starostlivosti. Z tohto hľadiska je relevantnou skutočnosťou vzhľadom na príslušnosť konkrétneho súdu skutočný pobyt maloletého dieťaťa, resp. rodiča, u ktorého sa dieťa nachádza, a toto faktické bydlisko nemá zároveň len dočasný či krátkodobý charakter. Ústavný súd nevyklučuje, že výklad textu, ktorý je súčasťou znenia § 112 ods. 2 CMP, môže legitímne obsahovať viacero interpretačných alternatív bez nutného presahu do ústavnoprávnej roviny, pričom výklad § 112 ods. 2 CMP, ktorý uplatnil krajský súd v napadnutom rozhodnutí, je v zásade jedným z možných racionálnych výkladov, ktorý z ústavnoprávneho hľadiska v zásade nemusí vykazovať prvky arbitrárnosti, ale ani zjavnej neodôvodnenosti. Rovnako je potrebné hodnotiť aj výklad, ktorý presadzujú sťažovatelia. Z už uvedených dôvodov preto nemožno so sťažovateľmi súhlasiť, keď namietajú, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu sa pohybuje za hranicou ústavnej akceptovateľnosti, pretože krajský súd, aj keď stručne, ozrejmil, ktorú z interpretačných alternatív pravidla vyplývajúceho z § 112 ods. 2 CMP považoval v okolnostiach danej veci za zákonnú a vhodnú.

25. Podľa zistenia ústavného súdu nie je v spornej otázke interpretačno-aplikačného prístupu k § 112 ods. 2 CMP v situáciách, ak maloletý bol zverený do osobnej starostlivosti jedného z rodičov, jednotná ani rozhodovacia činnosť všeobecných súdov, pretože tieto posudzujú spornú výkladovú otázku dvojakým spôsobom. Napriek nejednotnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov v danej otázke nie je primárnou úlohou ústavného súdu zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej činnosti je vecou všeobecných súdov [porovnaj § 15 ods. 3 písm. a) a b), § 17 ods. 3 písm. a), b) a d), resp. § 22 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“)].

26. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd nepovažuje za nespôsobilú ani argumentáciu sťažovateľov, bude predovšetkým vecou zjednocovacieho mechanizmu všeobecného súdnictva, aby v aplikačnej rovine súčasnej právnej úpravy (Civilného mimosporového poriadku, prípadne zákona o rodine) bolo kreované judikatúrne riešenie nastolenej problematiky, a to už označenými postupmi vyplývajúcimi zo zákona o súdoch.

27. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľov, podľa ktorej im krajský súd (prípadne Okresný súd Martin) nedoručoval napadnuté rozhodnutie, v dôsledku čoho mal zasiahnuť do ich práv, táto sa nejaví ako opodstatnená, pretože ako vyplýva z § 6 CMP v spojení s § 112 ods. 2 CMP, namietat' proti postúpeniu veci môže len súd, ktorému bola vec postúpená. V takomto prípade

bezodkladne predloží spis svojmu nadriadenému súdu na rozhodnutie o miestnej príslušnosti v konaní. Ide teda o spor medzi súdmi a rozhodnutím tohto nadriadeného súdu sú súdy viazané. Účastníci konania sa o postúpení iba upovedomujú, nemajú možnosť procesne vstupovať do procesu posudzovania dôvodnosti prenosu miestnej príslušnosti, keďže predmetom toho typu konania nie je rozhodovanie o právach a povinnostiach účastníkov konania, ale výlučne riešenie sporu o príslušnosť medzi súdmi. Ak teda krajský súd (prípadne Okresný súd Martin) sťažovateľom nedoručoval napadnuté rozhodnutie, v zásade nepostupoval v rozpore s relevantnou právnou úpravou, prípadne im neodňal možnosť namietať dôvodnosť postupu súdov súvisiaceho s prenosom miestnej príslušnosti, v dôsledku čoho absentuje príčinná súvislosť s porušením ich práv. Postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádza z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, totiž nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd.

28. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie a postup krajského súdu z ústavnoprávneho hľadiska nevykazujú také nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne zakladali dôvody na vyslovenie porušenia práv sťažovateľov, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

29. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

30. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd neidentifikoval v postupe krajského súdu a záveroch formulovaných v napadnutom rozhodnutí arbitrárnosť ani nedostatok odôvodnenia, ktoré by mohli signalizovať porušenie základných práv sťažovateľov podľa ústavy a dohovoru, a preto musel postupom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

31. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľov bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ich ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. mája 2024

Libor Duľa
predseda senátu